

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném ze samosoudkyně JUDr. Jany Kubenové ve věci

žalobce: **N. A.**
státní příslušnost
t. č.
zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 4, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2017, č. j. OAM-482/ZA-ZA15-P05-PD1-2015,

takto:

Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 11. 2017, č. j. OAM-482/ZA-ZA15-P05-PD1-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 29. 11. 2017, doručenou téhož dne krajskému soudu se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2017, č. j. OAM-482/ZA-ZA15-P05-PD1-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se doplňková ochrana neprodlužuje.

Žalobce se v **žalobě** poukazuje na nezákonnost napadeného rozhodnutí při aplikaci § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť úvaha žalovaného stran naplnění podmínek pro použití tohoto ustanovení pouze prostým jazykovým výkladem, je nepřijatelná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28). Žalobce poukazuje na to, že možnost aplikace vylučující klauzule vůči cizinci, který se dopustil zločinu, jenž lze charakterizovat jako vážný, má svůj základ v kvalifikační směrnici. V uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu se podává, že „[p]odle čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice nemají státní příslušníci třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti nárok na doplňkovou ochranu, existují-li vážné důvody se domnívat, že se dopustili vážného zločinu. Ačkoli doplňková ochrana jako taková je institutem vlastním unijnímu právu, citované ustanovení svým zněním, s určitými odchylkami (časová neomezenost, absence teritoriálního omezení a charakteristiky zločinu jako nepolitického) odpovídá čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice, který vymezuje důvody vylučující určitou osobu z postavení uprchlíka [v českém právu mu v zásadě odpovídá § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Toto ustanovení má základ v Úmluvě o právním postavení uprchlíků (vyhlášena pod č. 208/1993 Sb., dále jako „Ženevská úmluva“), jejíž čl. 1 odst. F písm. b) vylučuje aplikaci úmluvy na osobu, o níž jsou vážné důvody domnívat se, že se dopustila vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík (srov. body 3, 22 a 24 odůvodnění kvalifikační směrnice). Všechna citovaná ustanovení tedy vylučují přiznání mezinárodní ochrany cizinci, u něhož je důvodné podezření, že se dopustil vážného (...) zločinu. Že jsou pojmy užit v § 15 odst. 1 písm. b) a v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu synonyma, ostatně již ve vztahu ke znění účinnému před novelizací provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. konstatovala jak judikatura (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. srpna 2016, č. j. 49 Az 71/2015 - 26, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. srpna 2016, č. j. 3 Azs 82/2016 - 29), tak doktrína (KOSAR, D., MOLEK, P., HONUSKOVÁ, V., JURMAN, M., LUPAČOVÁ, H. Zákon o azylu. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 230). Výklad pojmu vážný zločin v § 15a zákona o azylu v souvislosti s doplňkovou ochranou tak musí být v souladu s významem, jaký je mu ve vztahu k azylu připisován v režimu Ženevské úmluvy i kvalifikační směrnice.“ Dle žalobce závěry tohoto rozsudku lze aplikovat i ve vztahu k § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Článek 17 kvalifikační směrnice obsahuje taxativní výčet důvodů vyloučení cizince z možnosti získat doplňkovou ochranu a zároveň směrnice členským státům umožňuje zavést nebo zachovávat příznivější normy pro určování osob splňujících podmínky pro získání postavení uprchlíka nebo osob, které mají nárok na doplňkovou ochranu, z čehož však plyne, že členské státy nemají možnost rozšířit tento výčet o další důvody. Ust. § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu je tak třeba vykládat stejně jako § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy s ohledem na individuální okolnosti každého případu.

Žalobce má však především za to, že nebyl naplněn důkazní standard spočívající v existenci „důvodného podezření“, že se dopustil vážného zločinu, neboť oba rozsudky, na základě kterých byl žalobce uznán vinným z pokusu o znásilnění, byly zrušeny usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 Tdo 998/2017-I. V současné době je tak žalobce pouze v postavení obviněného, který nebyl pravomocně odsouzen.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Žalovaný dle svého **vyjádření** považuje námitky žalobce, které uvádí v žalobě za zcela neopodstatněné. Žalovaný v rámci řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany zjistil, že žalobce byl na území ČR odsouzen rozsudkem Městského soudu v Brně sp. zn. 89 T 161/2016 ze dne 14. 12. 2016 za spáchání zvlášť závažného zločinu znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), trestního zákoníku, ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvaceti osmi měsíců, přičemž byl zařazen k výkonu trestu do věznice s dozorem. Podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku mu byl rovněž uložen trest vyhoštění z ČR na dobu neurčitou. Usnesením Krajského soudu v Brně sp. zn. 8 To 50/2017-206 ze dne 7. 3. 2017 pak bylo zamítnuto odvolání žalobce proti citovanému rozsudku Městského soudu v Brně. Tento poslední rozsudek pak nabyl právní moci dne 7. 3. 2017. Žalovaný rovněž poukazuje na skutečnost, že žalobce se svého trestného činu dopustil na bezbranné, velmi mladé a toho času podnapilé, tedy vysoce zranitelné, dívce, přesto se ani před tímto faktem nepozastavil a opakovaně se jí pokusil znásilnit. Skutečnost, že se jedná o zvlášť závažný zločin ve smyslu ustanovení § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu vyplývá dle správního orgánu nejen ze samotného rozsudku, který je součástí spisového materiálu k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobce, ale i z § 14 odst. 3 trestního zákoníku, podle něhož zvlášť závažnými zločiny jsou ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně na deset let. Žalovaný konstatuje, že trestný čin znásilnění je bezesporu definován jako úmyslný trestný čin, tj. naplňuje první část definice zvlášť závažného zločinu ve smyslu trestního zákoníku, a za jeho spáchání je za okolností jako v případě žalobce stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 2-10 let. Dle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku se tedy v případě pokusu o znásilnění v podobě spáchané žalobcem jedná o zvlášť závažný zločin a lze konstatovat, že uvedený zvlášť závažný zločin je zločinem nesporně zvlášť závažným i ve smyslu zákona o azylu. Pokud jde o jinou námitku, a to že předmětné rozsudky byly zrušeny Nejvyšším soudem 8 Tdo 998/2017 ze dne 27. 9. 2017 na základě předchozího dovolání žalobcem i Nejvyšším státním zástupcem, žalovaný uvádí, že o tom do vydání rozhodnutí nemá informaci, resp. vědomí, přičemž tuto skutečnost žalobce ani neoznámil, či nedodal do spisu, takže nemůže být přičítána jako pochybení žalovaného. Ani pak u seznámení s podklady správního řízení dne 6. 9. 2017 žalobce tuto okolnost nesdělil. Pouze je ve spise založena informace, list č. 114, Vězeňská služba ČR, která informuje, že žalobce byl propuštěn na svobodu na příkaz Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 998/2017. Žalovaný dodal, že po nahlédnutí do veřejné databáze soudní judikatury, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 998/2017-II., přikládá soudu. Žalovaný při neprodloužení doplňkové ochrany rovněž postupoval plně v intencích mimo jiné rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 6 Azs 309/ 2016, tj. bylo vypracováno podrobné odůvodnění spáchaného zločinu a žalovaný vzal rovněž v úvahu jeho povahu a závažnost a následky či míru účasti na spáchání zločinu. Dle žalovaného napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem.

Žalobce dne 23. 1. 2018 podal **repliku** k vyjádření žalovaného a uvedl, že při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 6. 9. 2017 žalovaného nemohl informovat o existenci zrušujícího usnesení Nejvyššího soudu, neboť bylo vydáno až dne 27. 9. 2017, tj. téměř dva týdny po seznámení žalobce s podklady. V tomto usnesení dospěl Nejvyšší soud k závěru, že nižší soudy založily své rozhodnutí na nesprávném právním posouzení skutku, neboť dle Nejvyššího soudu nelze s potřebnou mírou jistoty dovodit naplnění skutkové podstaty zločinu znásilnění ve stadiu pokusu. V posuzované věci je tak dle

Shodu s prvopisem potvrzuje:

žalobce sporné, zda v jeho případě vůbec došlo k naplnění skutkové podstaty trestného činu znásilnění ve smyslu § 185 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu, tím spíš pak v kvalifikované verzi skutkové podstaty tohoto trestného činu podle § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Nejvyšší soud, na rozdíl od nižších soudů a na rozdíl od žalovaného, hodnotil jednání žalobce jako mnohem méně škodlivé a zpochybňuje, zda vůbec toto jednání je trestné. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí zcela vychází z hodnocení jednání žalobce nižšími soudy a tyto závěry přejímá bez jakékoliv snahy o objektivní hodnocení jednání žalobce pro účely posouzení naplnění podmínek neprodloužení doplňkové ochrany. Žalobce se domnívá, že s ohledem na skutečnost, že došlo ke zrušení odsuzujících rozhodnutí nižších soudů, jakož i s ohledem na odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu, kterým byla tato rozhodnutí zrušena, lze jednoznačně dospět k závěru, že nebyly dány zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany žalobci, neboť žalobce se nedopustil vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ani zvláště závažného zločinu ve smyslu § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalobce poukazuje na čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Krajský soud je tak při rozhodování povinen přihlídnout k tomuto usnesení, které je přílohou repliky žalobce.

Žalobce svá podání doplnil dne 26. 2. 2018 a uvedl, že bylo vydáno usnesení Městského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2018, sp. zn. 89 T 161/2016, dle něhož měla být trestní věc žalobce postoupena Úřadu městské části města Brna, Brno – Komín k projednání přestupku. Dle žalobce tak v případě, že dospěl Městský soud v Brně k závěru, že skutek, za který byl žalobce původně odsouzen, není trestným činem a věc byla postoupena příslušnému správnímu orgánu k případnému projednání přestupku, není naplněn důvod pro odnětí doplňkové ochrany ve smyslu § 17a odst. 1 písm. b) nebo písm. d) zákona o azylu. Pro aplikaci obou těchto ustanovení se vyžaduje, aby se cizinec dopustil vážného zločinu. Jednání žalobce však v konečném důsledku nebylo vyhodnoceno jako trestný čin ale pouze jako přestupek. Žalobce se tedy nedopustil žádného zločinu, tím spíše závažného. Napadené rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné, neboť doplňková ochrana měla být žalobci prodloužena. Předmětné usnesení je přílohou podání žalobce.

Dle **napadeného rozhodnutí** si žalobce dne 3. 8. 2017 podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany na území ČR, v níž uvedl, že situace v je špatná, nikdo z jeho rodiny tam nežije a má již pouze sestru, která pobývá na území ČR. Žalovaný konstatoval, že žalobci byla udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území ČR, na dobu 24 měsíců, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 9. 2015, č. j. OAM-482/ZA-ZA15-P05-2015, dnem nabytí právní moci dne 14. 9. 2015. K udělení doplňkové ochrany bylo přistoupeno z důvodu nemožnosti vyloučit hrozbu vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti. Žalovaný shledal, že žalobce byl ohrožen špatnou bezpečností situací v Sýrské arabské republice z důvodu tamního probíhajícího ozbrojeného konfliktu.

Žalovaný se nejdříve v napadeném rozhodnutí zabýval aktuální situací v a dospěl k závěru, na základě prostudování a posouzení informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v, které shromáždil v rámci své úřední činnosti, že v Sýrii nedošlo k podstatné a trvalé změně situace s ohledem na možné potíže žalobce v případě jeho návratu do vlasti. Žalovaný tak považoval za nadbytečné provedení

Shodu s prvopisem potvrzuje:

pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany s žalobcem a konstatoval, že v jeho případě není možné vyloučit nebezpečí vážné újmy v podobě ozbrojeného konfliktu, ohrožující veškeré obyvatelstvo, pro který mu byla původně doplňková ochrana v roce 2015 udělena.

Dále se žalovaný zabýval skutečností, zda v případě žalobce nenastaly důvody pro odejmutí doplňkové ochrany podle § 52a odst. 4 a § 17a zákona o azylu. Žalovaný zjistil, že žalobce byl na území ČR rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 89 T 161/2016, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2017, č. j. 8 To 50/2017-2016 (dále též „trestní rozsudky“), uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvaceti osmi měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem a podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku byl žalobci uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou. Žalovaný na základě detailního popisu trestného činu konstatoval, že v případě žalobce nastaly důvody pro odejmutí doplňkové ochrany z důvodu spáchání zvlášť závažného zločinu ve smyslu § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu a vážného zločinu podle § 17a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Skutečnost, že se jednalo o zvlášť závažný zločin, vyplývá dle žalovaného jak ze samotného trestního rozsudku, tak i z § 14 odst. 3 trestního zákoníku, podle něhož zvlášť závažnými zločiny jsou ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně na deset let, přičemž v případě okolností, za kterých žalobce trestný čin spáchal, byl podle § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ohrožen trestem odnětí svobody na dvě léta až deset let. Žalovaný taktéž přistoupil k hodnocení naplnění kritérií pojmu „vážený zločin“ a vyhodnotil jednání žalobce jako vysoce závažné a s velmi vysokou mírou společenské škodlivosti a nebezpečnosti, a to nejenom s ohledem na vztah žalobce k uvedené události a k právnímu řádu ČR, ale i s přihlédnutím k závažnosti činu, který spáchal ve vztahu k vysoce zranitelné ženě, občance ČR, tedy jeho hostitelské země a vůči jejím nejzákladnějším lidským právům. Žalovaný poukázal na to, že žalobce jednal v přímém úmyslu, k trestnému činu se nepřiznal a neprojevil žádnou lítost v průběhu trestního řízení, přičemž všechny tyto okolnosti žalobci přičítal k tíži.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.

Krajský soud rozhodl při ústním jednání konaném dne 30. 5. 2018 a dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná.**

Soud stručně zkonstatoval žalobou napadené rozhodnutí ze dne 2. 11. 2017, obsah žaloby a k důkazu usnesení Nejvyššího soudu ČR č. j. 8 Tdo 998/2017-I.-59 a usnesení Městského soudu v Brně sp. zn. 89 T 161/2016. Zástupkyně žalobce uvedla, že se odvolává na obsah žaloby a zejména na provedené důkazy usneseními Nejvyššího soudu ČR a Městského soudu v Brně, a s ohledem na obsah těchto rozhodnutí soudů navrhla napadené rozhodnutí zrušit. Doplnila, že v dané věci je zásadní, že žalobce se na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje:

republiky nedopustil žádného zvlášť závažného zločinu, a i pokud by byl žalobce správním orgánem uznán vinným z přestupkového jednání, což se dosud nestalo, neboť věc nebyla správním orgánem zatím projednána, nemohlo by to v žádném případě naplnit znaky zvlášť závažného zločinu a není zde proto důvod, aby žalobci nebyla prodloužena doplňková ochrana. Zástupkyně žalovaného k tomu uvedla, že věc ponechává na posouzení soudu a podotkla, že v době, kdy žalovaný rozhodoval, vycházel ze známých skutečností, a to z toho, že v té době žalobce nepředložil žádné rozhodnutí soudu o tom, že se nedopustil zvlášť závažného zločinu. Předchozí rozhodnutí soudů, a to městského soudu i soudu odvolacího, z nichž vyplývalo, že žalobce se dopustil zvlášť závažného zločinu, byla v době rozhodování žalovaného pravomocná.

V souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto článku pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“* S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

Soud se tak nejprve zabýval čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a jeho vztahem k § 75 odst. 1 s. ř. s. Právo EU lze aplikovat z úřední povinnosti, což bylo potvrzeno například v rozsudku Soudního dvora EU ve věci Verholen (rozsudek ze dne 11. 7. 1991, C-87/90, C-88/90 a C-89/90, Recueil, s. I-3757), z něhož plyne, že právo EU nebrání soudu členského státu, aby se zabýval otázkou přímého účinku směrnice, stejně jako souladu vnitrostátní prováděcí právní úpravy se směrnicí i tehdy, pokud to účastník řízení výslovně nenamítal. Jde o potvrzení možnosti soudů členských států jít nad rámec vnitrostátního procesu coby prodloužení principu přednosti a plné účinnosti práva EU.

Podle čl. 51 procedurální směrnice členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s mimo jiné čl. 46 do dne 20. 7. 2015. Soud proto hodnotil, zda čl. 46 odst. 3 směrnice procedurální směrnice může mít přímý účinek. Základními podmínkami pro přímý účinek směrnice ve prospěch jednotlivce je nedostatečná či chybějící transpozice, uplynutí transpoziční lhůty a dostatečně přesné a bezpodmínečné ustanovení směrnice. Transpoziční lhůta uplynula dne 20. 7. 2015 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Přímou aplikaci čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice je tak třeba s ohledem na přechodné ustanovení v čl. 51 odst. 1 téže směrnice zvažovat až ve vztahu k žádostem o udělení mezinárodní ochrany podaným po dni 20. 7. 2015 (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015 -35, nebo ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 Azs 127/2016-31, usnesení zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2016, č. j. 2 Azs 273/2015-44, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2016, č. j. 49 Az 38/2015-32, nebo rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 9. 2016, č. j. 49 Az 62/2015-25). Žalobce však svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 3. 8. 2017, tedy po dni 20. 7. 2015, tudíž krajský soud v řízení o žalobě ze dne 29. 11. 2017 čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice mohl aplikovat.

Žalobce jako důvody, které jej vedly k podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, uvedl, že je v špatná situace a nikdo z jeho rodiny tam nežije. Žalovaný ve správním řízení na základě informací ohledně politické a bezpečnostní situace dospěl k závěru, že v případě návratu žalobce do vlasti nelze vyloučit nebezpečí vážné újmy v podobě ozbrojeného konfliktu. Žalovaný tak uznal, že v případě žalobce stále trvají důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana v roce 2015. Žalovaný však jako stěžejní důvod pro neprodloužení doplňkové ochrany žalobci vzal skutečnost, že tento byl na území ČR uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu znásilnění ve stádiu pokusu (viz trestní rozsudky výše). Žalovaný na daný případ aplikoval vylučující klauzuli v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podle něhož *„doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu“*, popř. § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, dle kterého *„doplňková ochrana se odejme, pokud osoba požívající doplňkové ochrany se dopustila zvlášť závažného zločinu“*.

V předmětné věci však nastala situace, kdy žalobce v řízení před soudem uvádí skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany a které nemohl uplatnit již v průběhu správního řízení, neboť tyto nastaly až po podání žaloby.

Krajský soud vzal za nepochybné, že žalovaný předně vycházel z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 89 T 161/2016, a jenž byl potvrzen usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2017, sp. zn. 8 To 50/2017, na základě nichž byl žalobce uznán vinným z pokusu o znásilnění. Spáchání tohoto trestného činu vyhodnotil žalovaný jako spáchání vážného zločinu podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu či zvlášť závažného zločinu podle § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Při ústním jednání konaném dne 30. 5. 2018 však krajský soud na základě provedeného dokazování zjistil, že Nejvyšší soud usnesením ze dne 27. 11. 2017, č. j. 8 Tdo 998/2017-I-56, obě trestní rozhodnutí zrušil a věc přikázal Městskému soudu v Brně k novému projednání. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že skutková podstata pokusu předmětného zločinu naplněna nebyla, a pokud jej tak nižší soudy hodnotily, založily svá rozhodnutí na nesprávném právním posouzení. Dále má krajský soud za prokázané, že dne 19. 2. 2018 Městský soud v Brně usnesením ze dne 19. 2. 2018, sp. zn. 89 T 161/2016 rozhodl o postoupení věci obžalovaného (žalobce) Úřadu městské části Brna, Brno – Komín k projednání přestupku, neboť skutek by mohl být tímto orgánem posouzen jako přestupek.

Krajský soud na základě aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice byl povinen přihlédnout k těmto novým skutečnostem, neboť usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2017, č. j. 8 Tdo 998/2017-I-56 a usnesení Městského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2016, sp. zn. 89 T 161/2016, byla vydána až po pravomocně skončeném správním řízení. Žalobce tak nemohl bez vlastního zavinění tyto nové skutečnosti uplatnit již ve správním řízení.

Z provedeného dokazování tak jednoznačně vyplynulo, že se žalobce nedopustil žádného závažného zločinu či zvlášť závažného zločinu ve smyslu zákona o azylu, tudíž není možno na případ žalobce aplikovat vylučující klauzule pro udělení doplňkové ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) či § 17a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- Za daného zjištěného skutkového stavu věci krajskému soudu nezbylo, než prolomit ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a zhodnotit aktuální důkazy, které prokazují změnu situace žalobce v jeho prospěch. Soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
- V novém řízení žalovaný zahrne důkazy provedené soudem mezi podklady pro nové rozhodnutí (§ 78 odst. 6 s. ř. s.) a poté opětovně rozhodne o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil krajský soud ve zrušujícím rozsudku.
- O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalobci nevznikly žádné náklady řízení a ani jejich přiznání nepožadoval. Krajský soud proto žádnou náhradu nákladů úspěšnému žalobci nepřiznal. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. května 2018

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: